

EPISODI 2 "Mun on tosi raskasta käydä töissä tai tehdä mitään, kun kaikki voimat menee tähän..." mumisen seuraavana keskiviikkona psykiatrilta. "Mä kirjoitan sulle sairauslomaa pariksi viikoksi. Katsotaan silloin sitten tilannetta." hän sanoo. "Oikeesti?" kysyn hämmentyneenä, koska en ollut odottanut tai edes yrittänyt tätä. "Mm." psykiatri mumisee ja alkaa näpyttelemään tietokonettaan. Lopulta hän kääntyy takaisin minuun päin. Käänän katseeni maahan. Hiljaisuus jatkuu. Eikö hänen pitäisi jotenkin auttaa minua puhumaan? Mietin päässäni. Mutta hän ei auta. Hän istuu hiljaa ja katselee minua. Ilmeettömänä. Minäkin päätän olla hiljaa niin kauan, kunnes psykiatri sanoo jotakin, koska minua ärsyttää hänen käyttäytymisensä. Ja hänen hiljaisuutensa. Minuutit kuluvat. Välillä vilkaisen kelloa. Välillä psykiatria. Hän vain katsoo minua. Eikä näytä miltään. Ei kyllästyneeltä. Ei väsyneeltä. Ei odottavalta. Annan periksi. Turhaan yritän saada mitään tuosta aivokuolleesta psykiatrista. "Mä haluan tappaa itseni..." mumisen viimein yli kymmenen minuutin päästä. Tiedän silti miten pystyn parhaiten yrittämään, että hän määrää minulle lääkkeitä. Enkä edes joudu valehtelemaan, koska se on enemmän kuin totta. Se on lähiaikoina ollut lähes jokainen ajatukseni. Psykiatrin ilme ei muutu. Ja alan miettimään muuttaisiko hänen ilmetään mikään, mitä voisin sanoa. Alan siis pohtimaan päässäni, mitä niin vajaan voisin sanoa, että saisin herätettyä tuon psykiatrin eloon. Hän kuitenkin keskeyttää pohdintani. "Oletko suunnitellut tekeväsi niin?" hän kysyy. "Ai mitä?" kysyn poissaolevasti. "Oletko suunnitellut itsemurhaa?" hän kysyy. "Olen mä sitä miettinyt..." vastaan edelleen puoliksi poissaolevasti. "Onko sinulla aikomusta toteuttaa suunnitelmiasi?" hän kysyy. "Ei kai...." mumisen. "Mutta kirjoitatko silti mulle jonkun reseptin?" kysyn. Hän katsoo minua pitkään hiljaa. Hiljaisuus venyy ja hänen katseensa häiritsee minua. "Onko sinun vaikea nukahda iltaisin?" hän sitten viimein kysyy. Nyökkään. Psykiatri kääntyy taas tietokoneellensa ja alkaa näpyttelemään. Minä mietin miksi maksan tästä, että istun hiljaa huoneessa tuon dorkan psykiatrin kanssa, kun kumpikaan meistä ei puhu mitään. Ehkä en enää palaisi. Psykiatri ojentaa minulle potilasohjeen e-reseptiin sekä sairauslomatodistuksen. "Kiitos..." mumisen, nousen ja lähden. Psykiatri ei sano mitään ja minä suljen oven perässäni. Luen potilasohjeesta minkä nimistä lääkettä psykiatri oli määrännyt minulle. Melatoniini 3 mg 1-3 tablettia illalla unta antamaan. Really??? Melatoniinia?? Jotain luontaistuotepaskaa, sen jälkeen mitä olen joutunut kokemaan!? Ryntään vihaisena takaisin psykiatrin huoneeseen. "Ooks sä...?" lauseeni jää kesken, koska psykiatri seisoo ikkunan luona katsoen ulos ikkunasta upottaneena nyrkkinsä ikkunan vieressä olevaan seinään. Hän laskee hitaasti kätensä, mutta ei liiku muuten, joten hän on edelleen selkä minuun päin. Katson seinässä olevaa koloa ja mietin kuinka lujaa hän oikein oli lyönyt. "...tosissas...?" jatkan sitten ontosti. Kuluu vielä muutama sekunti ja sitten psykiatri kääntyy hitaasti minuun päin. Hänen ilmeensä on asiallinen ja ei mitään kertova, niin kuin aina. "Missä?" hän kysyy. En muista enää miksi palasinkaan huoneeseen, joten vastaan: "Et sä hakkaat sun seiniä täällä?" "En." psykiatri vastaa ja istuu nahkatuoliinsa. "Yritin suoristaa tuota lommolla olevaa seinää." hän sanoo katsoen minua. "Haluatko vielä puhua jostakin?" hän kysyy ja nyökkää sohvaan kohden. Vääntelen naamaani. En usko häntä. Hän taitaa vain todella vihata minua. Tai ehkä hänen vaimonsa soitti hänelle ja kertoi, että haluaa avioeron. En ihmettelisi asiaa. En tiedä istuisinko vai lähtisinkö, joten pyörin epämääräisesti lattialla. Kävelen hänen pöytänsä luokse ja otan valokuvakehyksen käteeni ja katson kuvaa pojasta. Psykiatri seuraa minua katseellaan. "Onks tää sun lapses?" kysyn. Psykiatri on hiljaa, kunnes käännyn katsomaan häneen. Katsomme toisiamme. Haluaisin sanoa arvioiden tai haastavasti tai odottavasti tai edes kyllästyneesti, mutta psykiatrin katse kyllä on täysin ilmeetön. Minun kai jotain noiden välistä. "On." psykiatri sitten vastaa. Lasken kuvan ja istun sohvalle. Istun siinä hetken, kunnes nousen ylös. "Joo.. no heido!" sanon ja lähden. Kotona kiroan sääliittävästi

Melatoniinin potilasohjetta. Seuraavan viikon aikana kuitenkin saan huomata, että Melatoniini auttaa minua nukahtamaan hieman paremmin. Päivät taas ovat jotakin muuta. Olen sairaslomalla, joten en käy töissä, joten minulla on puolet enemmän aikaa ajatella. Ja muistaa. Ja kuolla. Joskus tuntuu niin pahalta... Että en sitä osaa selittää. Yhtenä pahana iltana annan itselleni luvan huutaa. Kipu on niin kovaa, että minun todella tekee mieli huutaa. Joten huudan. Lujaa. Kauan. Ja sitten kaadun sängylle makaamaan tuskissani. Ja huudan lisää. Toivon, ettei kukaan kuule. Alan toivomaan, että voisin käydä psykiatrilla aina kun haluaisin ja niin kauan kuin haluaisin. Voisin käydä vaikka joka päivä ja lähteä sitten kymmenen minuutin päästä, kun kyllästyn siihen tyhmään psykiatriin. No sitten vihdoinkin tulee seuraava keskiviikko. "Jättikö sun vaimo sut?" kysyn kun tulen huoneeseen. Ja psykiatrin ilme ei värähdäkään saakeli! "Hei Esra." hän sanoo kun pääsen istumaan. Tiedän mistä haluan puhua tänään. Koska olen ajatellut sitä ihan liikaa viimeaikoina. Haluan puhua isästäni. Oikeasta isästäni. Siitä, jota en ikinä kerinnyt tuntemaan. "Mä haluaisin niin paljon, että oikea isäni on elossa." mumisen ja tajuan, että psykiatri on varmaan kuvitellut Kaarlen olevan oikea isäni, koska olen aina puhunut hänestä isänäni. Hän ei kuitenkaan sano mitään. Tai näytä miltään. Minua häiritsee hänen tietämättömyytensä, joten sanon nopeasti: "Isäni siis kuoli kun olin parivuotias. Ja sitten äiti meni Kaarlen kanssa naimisiin. En edes muista oikeaa isääni. Olen aina vain kutsunut sitä kuvottavaa sikaa isäkseni." Psykiatri katsoo minua. Ja on hiljaa. "Mut mä vaan haluaisin niin paljon, että oikea isäni on elossa." toistan. Olen hetken hiljaa ja tuijotan maata niellen kaipuuni ja toiveeni. "Mä vaan haluaisin niin paljon..." puhun ontosti. Käännyn katsomaan psykiatriin. Hän katsoo minua silmiin. "Ehkä se välittäisi musta. Ehkä se tappaisi sen sian. Ehkä se...." En tiedä. En osaa jatkaa. "Jos mun isä olisi elossa, mä kertoisin sille." mumisen. "...tai luultavasti en." Olen hetken hiljaa. "En ole kertonut kenellekään." sanon ontosti. "Paitsi sulle." En osaa puhua. Ja koska hän ei voi kysellä, olen hiljaa. Olemme kauan hiljaa. Katselen huonetta ympärilläni. Koloa seinässä, valokuvaa pöydällä, kirjoja hyllyllä. Ja psykiatri katselee minua. "Sä näytät mun isältäni, paitsi vanhemmalta." sanon sitten. Kai vain ärsyttääkseni häntä. Tai toivoakseni että hän reagoi jotenkin puheisiini. "Tai ainakin sulla on samanlaiset hiukset melkein. Kato..." mumisen ja kaivan kuvan isästäni esille. En aikaisemmin ole kovinkaan paljon ajatellut tai kaivannut isääni, mutta muistojeni seurauksena olen saanut hänestä pakkomieltä. Ehkä siksi kun tajusin, että Kaarle-isäni eikä äiti kumpikaan välittänyt minusta yhtään. Haluan uskoa että edes oikea isäni olisi välittänyt, jos vain ei olisi kuollut. Kai. Kai hän olisi? Eiks niin? Koska joskus pelkään ja epäilen sitäkin. Jos edes oma äitini ei välittänyt, niin miksi isänikään olisi. Voiko minussa olla jotakin niin pahasti vialla? Näytän haalistunutta yli kahdenkymmenenvuoden takaa olevaa valokuvaa psykiatrille. Hän kumartuu katsomaan sitä. Pian hän suoristautuu ja katsoo taas minua. Laitan valokuvan pois. "Joskus kun mä mietin.... niitä muistamiani asioita..." mumisen tuijottaen maata. Nielaisen. En tiedä miten sanoisin tämän, mutta tämä on todella häirinnyt minua. "Niin... mä en muista, että mä..." änkytän. "Et mä...." En pysty sanomaan sitä. Kurkkua kuristava ahdistus kietoo minut otteeseensa. Puren hampaani yhteen ja yritän hengittää rauhallisesti. Puristan silmänikin kiinni ja kasvoni vääntyvät irveeseen. Sitten hetken päästä avaan silmäni ja puhallan ilman keuhkoistani. Nousen ylös lähteäkseni, mutta jään kuitenkin seisomaan paikalleni. En ole valmis lähtemään, mutta en pysty jäämääkään. "Mitä sä et muista?" psykiatri viimein kysyy. "Et mä olisin tehnyt mitään estääkseni sitä!" huudan ahdistuneena, vaikka tarkoitukseni oli ollut vastata aivan normaalisti. Käännyn nopeasti ja kävelen pois. En halua kuulla hänen vastaustansa, kuten: No miksi et tehnyt? Tai luultavammin vain hiljaisuutta. Kun käännyn iskemään oven kiinni, vilkaisen psykiatria. Hän näyttää siltä kuin haluaisi sanoa jotakin, mutta minä en halua kuulla, joten isken oven kiinni. Jo

heti kotiin päästyäni minua kaduttaa, etten ollut jäänyt. Kerrankin kun hän olisi sanonut jotakin. Haluan tietää mitä hän olisi sanonut! Aarrg. Hakkaan nyrkkiäni seinään, kunnes kaadun sängylle huutaen... koska en pysty itkemään.